

РЕШЕНИЕ

№ 30

гр. Ловеч , 15.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ в публично заседание на девети март, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА
Членове: ЗОРНИЦА АНГЕЛОВА
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря МАРИНА ФИЛИПОВА
като разгледа докладваното от ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА Въззивно гражданско дело № 20214300500103 по описа за 2021 година

и за да се произнесе съобрази:

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

Със съдебно решение №260105/9.12.2020 г. постановено по гр.д.№749/20 г. РС-Троян е признал на основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ уволнението на И. М. И. ЕГН ***** с адрес ***** извършено със заповед №ВЗ-3660/17.08.20 г. с която трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл.328 ал.2 от КТ за незаконно и го отменя, на основание чл.344 ал.1 т.2 от КТ го възстановява на предишната работа, а именно на заеманата от него длъжност „Директор на клон“-клон Троян в централен клон-Ловеч на „ОББ“ АД и на основание чл.344 ал.1 т.3 от КТ осъжда „ОББ“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление ***** представлявано от П.Г.А. гл.изпълнителен директор и С.А.Г.-изп.директор да заплати на И. М. И. ЕГН ***** с адрес ***** сумата 91,16 лв представляваща обезщетение за оставането на ищеца без работа за един месец, считано от 18.08.20 г. след прихващане на възражението на ответника на сумата от 2 508,84 лв-. от сумата на исковата претенция в размер на сумата 2 600 лв. и е осъдена „ОББ“ АД на основание чл.78 ал.1 от ГПК да заплати в полза на държавата по сметка на ТРС сумата 264 лв представляваща ДТ по трите уважени иска.

Постъпила е въззивна жалба с вх.№262122/22.12.20 г. Обединена българска банка“ АД вписано в Търговския регистър към Агенция по вписвания с ЕИК 0*****, седалище и адрес на управление *****, представлявано от изпълнителните директори П. А. и С.Г., чрез пълномощника им юрисконсулт Д. Ж. срещу решение № 260105, постановено по гр.д. №

Счита, че постановеното по гр.дело № 749/2020 г. решение на РС Троян е неправилно, постановено в нарушение на закона и съдебната практика и в противоречие със събраните по делото доказателства, които не са обсъдени в тяхната пълнота и взаимна връзка, което е довело до погрешни правни изводи и постановяване на неправилно, недоказано и необосновано решение. На основание изложените в настоящата жалба аргументи, моли съда да отмени изцяло обжалваното решение и да постанови ново, като остави без уважение предявените иски за признаване на уволнението на ищеца като незаконно, възстановяване на работа и заплащане на обезщетение на основание чл. 225, ал. 1 КТ.

Излага, че с трудов договор № 2017000444 от 02.10.2017 г. И. М. И. е назначен в Обединена българска банка АД, ЕИК 0*****, на длъжност „Директор на банков клон" на клон Троян; на 09.04.2020 г. г-жа Т.В.И. е вписана в Търговския регистър като член на управителния съвет, изпълнителен директор и представляващ Обединена българска банка АД и на същата дата - 09.04.2020 г. е сключен и формалният договор за управление между Обединена българска банка АД, като доверител и г-жа Т.И., като довереник. Твърди, че съгласно чл.1 от договора, сключен между ответното дружество, в качеството му на Доверител и Т.И., в качеството ѝ на изпълнителен директор, член на УС и Довереник, г-жа И. е приела за изпълнение определени и конкретни стопански цели и програма

Излага, че със Заповед № ВЗ-3660 от 17.08.2020 г. трудовото правоотношение с ищеца е прекратено, считано от 18.08.2020 г., на основание чл.328, ал.2 от КТ, поради сключването на нов договор за управление на предприятието;

Изтъква, че при така изложената фактическа обстановка, която е безспорна и подкрепена от събраните по делото доказателства, съдът правилно е счел, че ответното дружество Обединена българска банка АД е предприятие по смисъла на §1, т.2 от ДР на КТ; че заеманата от ищеца И.И. длъжност е ръководна по смисъла на §1, т.3 от ДР на КТ, поради което спрямо него е приложимо специалното основание за прекратяване на трудовото правоотношение по чл.328, ал.2 от КТ; че е налице договор за управление, сключен на 09.04.2020 г. между ответното дружество и г-жа Т.И. по реда на чл. 241, ал.6 от ТЗ; че на новия изпълнителен директор са поставени бизнес задачи с конкретни икономически показатели, които тя трябва да постигне; че прекратяването на трудовото правоотношение с ищеца е извършено след започване изпълнението на договора за управление и не по-късно от 9 месеца от неговото сключване, както и че преценката за прекратяване на трудов договор по реда на чл.328, ал.2 от КТ не подлежи на съдебен контрол и поради това няма изискване за мотивиране на заповедта с обосноваване на причините за прекратяване на трудовото правоотношение, каквито твърдения са наведени и в отговора на исковата молба, който подкрепя и с настоящата жалба.

Твърди, че въпреки този свой извод, първоинстанционният съд е постановил

неправилно, недоказано и необосновано решение, като е приел, че изпълнителните директори С.Г. и К.д.М. подписали предизвестието и заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение с И.И., не разполагат с правомощие да прекратяват трудово правоотношение със служители от ръководството на предприятието на основание чл. 328, ал. 2 КТ.

Цитира, че според първоинстанционния съд само лицето, чиято правоспособност да представлява работодателя (принципала) произтича от договор за управление, може да прекратява трудово правоотношение със служители от ръководството на предприятието на основание чл. 328, ал. 2 КТ, като с правото по чл.328, ал.2 от КТ разполага само този изпълнителен директор, с който е сключен договор за възлагане на управлението на дружеството, като не притежават това право лица, с които не е сключен такъв договор, но счита, че тези изводи на съда са погрешни поради следните причини:

Обединена българска банка АД е кредитна институция, която, съгласно чл. 10, ал.1 от ЗКИ, се управлява и представлява съвместно най-малко от две лица, които не могат да възлагат цялостното управление и представителство на банката на едно от тях. Изтъква, че съгласно чл.50, ал. 2 от Устава на ответното дружество всеки от изпълнителните директори осъществява своите правомощия заедно с който и да е друг изпълнителен директор, прокурист или търговски пълномощник на Банката и като членове на УС, изпълнителните директори имат еднакви права и задължения, независимо от вътрешното разпределение на функциите помежду им и разпоредбите, с които се предоставя право на управление и представителство на изпълнителните членове - чл. 13 от Правилника за дейността на УС на Обединена българска банка АД. Сочи, че по партидата на Обединена българска банка АД в Търговския регистър като начин на представляване е вписано „от всеки двама изпълнителни директори, действащи ЗАЕДНО или от всеки изпълнителен директор, действащ ЗАЕДНО с прокурист". Изтъква, че предвид изложеното, няма законова възможност процесната заповед да бъде подписана от един изпълнителен директор, а именно - г-жа Т.И., като нещо повече, в случая това би било и правно недопустимо.

Твърди, че във връзка с изложените по-горе доводи с отговора на исковата молба са представени доказателства, допуснати по делото и неоспорени от насрещната страна, които първоинстанционният съд изобщо не е обсъдил - текстовете от Устава на ответното дружество, Правилника за дейността на УС на Обединена българска банка АД, ненаименован документ, подписан от г-жа Т.И. и Ресорно разпределение на структурните звена между управляващите и представляващите банката, към месец април 2020 г., съгласно решения на Управителния съвет на ответното дружество.

Сочи, че същевременно в мотивите си съдът е реферирал към съдебна практика, която в действителност се отнася до специфични случаи, напълно различни от процесния, а именно според решение № 648/17.11.2010 г. по гр.д. № 148/2009 г. на III Г.О. прокуристът, на когото е възложено управлението на та търговско дружество с договор за прокура, няма право да прекратява трудови договори по чл.328, ал.2 от КТ, тъй като самият той е част от

ръководния екип на дружеството; Според решение № 108/19.03.2012г. по гр.д. № 819/2011г. на IV Г.О. АПИ не е предприятие по смисъла на §1, т.3 от ДР на КТ, съответно договорът, сключен на основание чл.21а, ал.2 от Закона за пътищата не е договор за управление по смисъла на чл.328, ал.2 от КТ; Според решение № 152 от 15.06.2016г. по гр.д. № 1104/2016г. на III Г.О. на ВКС няма право да прекратява трудов договор по реда на чл.328, ал.2 лице, с което не е сключен договор за управление, само защото се явява заместващо на съответен изпълнителен директор, без обаче да е такъв.

Предвид на изложеното, счита, че за безспорно установено наличието на фактическия състав, предвиден в чл. 328, ал.2 от КТ, съответно на соченото в оспорваната заповед основание, а именно - ищецът И.И. е заемал ръководна длъжност по смисъла на т.3 на §1 от ДР на КТ; налице е нов договор за управление на предприятието, сключен с г-жа Т.И. на 09.04.2020 г.; трудовият договор с ищецът И.И. е прекратен в 9 /девет/ месечен срок от започване на изпълнението на договора за управление, поради което смята предявеният иск по чл.344, ал.1, т.1 за признаване на уволнението за незаконно за недоказан и неоснователен.

Посочва, че при условие на алтернативност, в случай, че съда потвърди първоинстанционното решение в частта му, с която е уважен искът по чл.344, ал.1, т.1 от КТ, счита, че обжалваното решение е неправилно, недоказано и необосновано в частта, в която е уважен искът по чл.344, ал.1, т.3 от КТ поради следните самостоятелни основания:

За да е дължимо обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ, следва да са налице следните обстоятелства: незаконно уволнение, оставане без работа за времето, за което се претендира обезщетението и причинна връзка между тях.

Сочи, че поисканото с исковата молба обезщетение е конкретизирано единствено по размер, но не и като период, което прави преценката за кумулативното наличие на изискуемите законови предпоставки невъзможна, а искът - недопустим. Счита за правилно, че първоинстанционният съд е този порок на иска и в доклада по делото е дал изрични указания за отстраняването му, които не са спазени от ответника, като тези обстоятелства са отразени в решението и въпреки това обаче, в нарушение на диспозитивното начало, съдът е интерпретирал иска като такъв за период от един месец.

Твърди, че същевременно в тежест на ищеца е да докаже, че е останал без работа за периода, за който се претендира обезщетение и това се дължи на незаконното му уволнение. Съдебната практика е непротиворечива, че при предявен иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във връзка с чл. 225, ал. 1 от КТ доказателствената тежест да установи факта, че след уволнението е останал без работа и не е получавал трудово възнаграждение, е на ищеца - Тълкувателно Решение № 6/2014 г. по тълк. д. № 6/2013 г., ВКС, ОСГК.

Изтъква, че фактът на безработица, в случаите на предявен иск по чл. 344, ал. 1, т. 3 КТ, във вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ може да бъде доказан, като се установи липсата на вписване на последващо трудово правоотношение в трудовата книжка на ищеца, липса на

регистрирано трудово правоотношение в НАП през исковия период, регистриране на ищеца в бюрото по труда като безработен, или чрез установяването на други обстоятелства, от които може да се направи извод за оставането без работа.

Излага, че след като претендира обезщетение за определен период от време (какъвто период в процесния случай липсва), ищецът следва да установи оставането си без работа не само в началния момент след уволнението, а и до края на периода. Твърди, че от страна на И.И. не са представени никакви доказателства за твърдяното от него оставане без работа, с изключение на първа страница (вероятно) на т.н. регистрационна карта, издадена от АЗ, ДБТ Ловеч, в който документ е отбелязана единствено датата на регистрация, но други доказателства, сочещи, че действително ищецът е бил безработен в период от един месец или в някакъв друг период, не са налични по делото.

Предвид на изложеното в настоящата жалба, моли въззивният съд да отмени решението, постановено по гр.дело № 749/2020 г. на РС Троян като неправилно и да постанови ново, с което да отхвърли предявените искове, като неоснователни, както и да осъди ищеца да заплати юрисконсултско възнаграждение.

В случай, че се счете уволнението за незаконно и потвърди решението на първоинстанционния съд в тази му част, моли да бъде отменено същото в частта, с която се уважава искът за обезщетение по чл. 225, ал. 1 и да намали съразмерно определената държавна такса и да присъди юрисконсултското възнаграждение.

В срок е подаден отговор на въззивната жалба от И. М. И., ЕГН *****, с адрес ***** Чрез: пълномощника адв. И. С. К., ЛАК

Счита, че жалбата е допустима, но изложеното в мотивите на въззивната жалба е неоснователно. Оспорва жалбата и счита, че обжалваното решение е правилно и законосъобразно поради следните причини:

Първоинстанционният съд е събрал и обсъдил всички относими към спора доказателства, като е възприел правилно фактическата обстановка и е постановил в този смисъл правилно решение.

Счита, че доводите на въззивника са изцяло неоснователни.

Твърди, че правилно е приел първоинстанционният съд, че с правото по чл.328, ал.2 от КТ разполага само този изпълнителен директор, с който е сключен договор за възлагане на управлението на дружеството, като не притежават това право лица, с които не е сключен такъв договор. Сочи, че с този договор предприятието предава управлението на управител, който се задължава срещу възнаграждение да постигне на свой риск в договорен срок определени стопански резултати и този извод е напълно логичен и в унисон с целта на закона. Твърди, че при смяна на ръководството на едно дружество с поставяне на нови стопански цели, то напълно очаквано е точно този нов ръководител да има правото да смени

ръководните си кадри. Това е и изложеното от него съображение за незаконосъобразност на уволнението му.

Сочи, че не е спорно, че по закон банките не могат да бъдат управлявани и представлявани най-малко от две лица, но видно обаче от представените доказателства по делото, нито едно от тях не е лицето Т.И., на която са възложени стопанските цели, които следва да постигне и във връзка с които е дадено правото да се прекрати трудовото правоотношение с лица на ръководни длъжност съгласно чл. 328, ал. 2 от КТ. Твърди, че в тази насока е и практиката на ВКС, според която с правото по чл. 328, ал. 2 КТ разполага само изпълнителният директор, с който е сключен договор за възлагане на управлението на дружеството - респективно не притежават такива лица, с които не е сключен такъв договор. Соци, че с този договор предприятието предава управлението на управител, който се задължава срещу възнаграждение да постигне на свой риск в договорен срок определен стопански резултат. Твърди, че за последното законът дава възможност на управителя да подбере и формира ръководен екип на предприятието, като освободи по своя преценка част от заварените служители на ръководството на основание чл. 328, ал. 2 ГПК. Счита, че се касае се за разпоредба, която предоставя голяма свобода за прекратяване на трудово правоотношение /без мотиви и само по лична преценка/, поради което и тя следва да се тълкува стриктно - а не разширително. В този смисъл, счита, че посочената от първоинстанционният съд практика е относима към настоящия случай, особено Решение № 152 от 15.06.2016 г. на ВКС по гр. д. № 1104/2016 г., III г. о., което дава точно отговор на въпроса относно кръга на лицата, които разполагат с право да прекратяват трудови договори на основание чл.328 ал.2 ГПК.

На следващо място, с оглед направените във въззивната жалба възражения относно обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ представя и моли съда да приеме като доказателство пред настоящата инстанция заверен препис от регистрационна карта на И. М. И. за периода 26.08.2020г. до 17.02.2021 като заявява, че същият и към момента е регистриран към Агенция по заетостта.

Моли съда да допусне това доказателство по следните съображения:

Сочи, че на 23.11.2020г. процесуалният представител на ищеца адв. И.К. е ползвал отпуск по болест, до 02.12.2020г. включително и тъй като първите дни от болестта са били по-тежки за адв. К. и същата не е имала възможност да се свърже с ищеца, нито да представи молба за отлагане на делото и да приложи доказателства за заболяването си и отсъствието си, същата е направила това искане и е приложила болничния лист с молба по електронен път след приключване на съдебното заседание по делото на 25.11.2020г. Първоинстанционният съд обаче с определение е отказал връщане на хода по същество.

Счита, че са налице непредвидени обстоятелства, с оглед на които ищецът не е могъл да представи горепосоченото доказателство и моли съда да приеме същото пред настоящата инстанция.

Поради изложеното, счита, че ТРС правилно и съобразявайки всички събрани по делото доказателства, е постановил правилно решението си.

С оглед на гореизложеното, моли съда да постанови решение, с което остави жалбата на „ОББ“ АД без уважение и потвърди първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно.

Моли съда да присъди и съдебно-деловодни разноски в настоящото производство-адвокатско възнаграждение.

С определение №117/23.02.21 г. съдът е оставил без движение искова молба с вх. №260271/21.09.21 г. до конкретизиране на периода, за който се иска заплащане на обезщетение в размер на едно брутно трудово възнаграждение по чл.225 ал.1 от КТ с оглед преценка неговата основателност, в едноседмичен срок от съобщението, като в противен случай производството по делото ще бъде прекратено, а решението на ТРС обезсилено по отношение на този иск, като постановено по нередовна искова молба, като е указал на ищеца да представи доказателства, че след прекратяване на трудовото правоотношение ищецът е останал без работа именно през този период.

До приключване на устните прения ищецът не е отстранил нередовностите на исковата молба.

В съдебно заседание за въззивника се представлява от юрисконсулти Ж. и П. с пълномощни по делото, които поддържат въззивната жалба на изложените в нея аргументи, като в дадения им срок не са представили писмена защита.

Въззиваемият не се явява и не изпраща представител в съдебно заседание.

От събраните по гр.д.№749/20 г. на ТРС доказателства, от регкарта от Бюрото по труда на И.И., от обясненията на страните в съдебно заседание от всички тези доказателства, преценени поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Решението на съда е съобщено на 9.12.2020 г, а въззивната жалба е подадена на 22.12.2020 г., т.е. в законоустановения срок, поради което същата е допустима и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът констатира, че е постановено съдебно решение от 9.12.2020г. на ТРС по гр.д. №749/20 г. по нередовна искова молба. Ищецът не е конкретизирал периода, за който се иска заплащане на обезщетение в размер на едно брутно трудово възнаграждение по чл.225 ал.1 от КТ с оглед преценка неговата основателност. Настоящата инстанция е оставила без движение исковата молба, но в указания срок ищецът отново не е отстранил тази нередовност. По тези съображения решението на ТРС досежно искът с правно основание чл.344 ал.1 т.3 във връзка с чл.225 от КТ следва да бъде обезсилено, а производството по делото прекратено.

В останалата си част атакуваното съдебно решение е допустимо, поради което съдът

следва да се признае по същество на жалбата.

На л.23 от делото е приложен трудов договор №2017000444/2.10.2017 г. от който се установява, че той е сключен между ОББ АД-София, представлявано от П.Г. А. гл.изпълнителен директор и Х.А.Ф.-прокурист като работодател и И. М. И. като служител на основание чл.67 ал.1 т.1 от КТ. Съгласно договора И. е приел да изпълнява в ОББ-АД-клон Троян длъжността „Директор на банков клон“ ниво 11, считано от 9.11.2017 г. за неопределено време при петдневна работна седмица и 8 часов работен ден срещу месечно възнаграждение в размер на сумата 2 469,76 лв. Представена е длъжностната характеристика на л.25 от делото за длъжността „директор на клон“, която е подписана на 4.04.19 г. от ищеца.

На л.29 от делото е приложен договор от 9.04.20 г. за управление и представителство по реда на чл.280 и сл. от ЗЗД сключен между ОББ АД-София, представлявано от Председателя на Надзорния съвет-Л.П. и Т.В.И. с посочено основание чл.235 ал.2 във вр. с чл.241 ал.6 от ТЗ, въз основа на който първият е възложил на И. да изпълнява дейност като член на УС и изпълнителен директор да управлява и представлява ОББ АД при условията на този договор. В чл.1 от договора е посочено, че Т.И. е приела за изпълнение целите, поставени от г-н Я.С., приети с решение на Комитета по възнагражденията, т.5 протокол №1/1.04.20 г. като свои цели и програма.Този договор е влязъл в законна сила на 9.04.2020 г.

Приложен по делото е препис-извлечение от протокол №1/от редовно заседание на комитета по възнагражденията на ОББ-АД от 1.04.20 г, както и препис-извлечение от протокол №14 на заседание на Надзорния съвет на ОББ АД, приложение №1 към Политиката за възнагражденията на ОББ АД Принципи за определяне на размера на променливото възнаграждение на установения ключов персонал-старши ръководен състав или членове на УС на ОББ и старши мениджъри, дефинирани от КВС Групата като установен ключов персонал/УКП/.

На 29.07.2020 г. Т.И. е отправила искане до А.А.-Директор на Дирекция клонова мрежа на ОББ АД, Н.К. регионален мениджър на регион В.Търново на ОББ-АД и Д.П. директор на Централен клон-Ловеч, с което поради констатиране на негативна тенденция в представянето на клон-Троян по отношение на заложените цели, която тенденция ще представлява пречка за изпълнение на приетите от нея като изпълнителен директор стопански цели съгласно подписания договор за управление, указва да бъде освободен на основание чл.328 ал.2 от КТ И. М. И., директор на клон-Троян, Централен клон-Ловеч, регион Велико Търново, като отговорен ръководен служител за цялостното представяне на клона и в частност на поставените на клона цели. Моли за стартиране на процедура по прекратяване на трудовото правоотношение със служителя съгласно чл.40 във вр. с чл.26 от Правилата за подбор, назначаване, преназначаване и освобождаване на служители в ОББ-АД.

Представена по делото е извадка от Правилник за дейността на УС на ОББ АД, където в чл.13 е записано, че членовете на УС имат еднакви права и задължения независимо от вътрешното разпределение на функциите помежду им и разпоредбите, с които се предоставя право на управление и представителство на изпълнителните членове. В чл.21 ал.1 т.6 е посочено, че УС има правомощие да взема решение за назначаване и освобождаване на служители на ръководни длъжности в банката, в съответствие с изискванията на вътрешнонормативната уредба.

Представено по делото е и ресорно разпределение на структурните звена в ОББ-АД между управляващите и представляващите банката към месец април 2020 г. съгласно решения на УС, одобрени със съответни решения на Надзорния съвет. В това разпределение за структурна единица „Управление за човешките ресурси“ ресорни представляващи съответно първи и втори подпис са П. А. и Х.Ф., подписали трудовият договор на ищеца. Изпълнителните директори С.Г. и К.д.М. подписали заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца са представляващи структурните единици Дирекция „Управление и кредитите-Банкиране на дребно“, Дирекция „Управление на кредитите МСП и корпоративен сегмент“ и Дирекция „Управление на данни“. Т.И. е ресорен представляващ на структурните звена Дирекция „Клонова мрежа“, Дирекция „Банкиране на дребно и дигитални продажби“, Дирекция „Анализ на данни и автоматизация на процесите, КБС Груп България“ и Дирекция „Контактен център за клиенти“.

На л.42 от делото е приложено предизвестие, подписано от ищеца И. на 17.08.20 г., съгласно което той е уведомен, че след изтичане на едномесечния срок на предизвестието, уговорено в трудовия му договор, ще бъде прекратено трудовото му правоотношение на основание чл.328 ал.2 от КТ във връзка със сключването на договор за управление на предприятието с изпъл.директор Т.В.И. и започналото му изпълнение, считано от 1.04.20 г..

Представена по делото е заповед №33-3660/17.08.20 г. подписана от С.Г. изпъл.директор и К.д.М. изпъл.директор, съгласно която, считано от 18.08.20 г. на основание чл.328 ал.2 от КТ е прекратено трудовото правоотношение на И. М. И. като „Директор на клон Троян на ОББ АД-София. Като причини за прекратяване на трудовия договор е посочено смяна на ръководството-освобождаване на изпълнителния директор Я.Ж.Е.С. и сключване на нов договор за управление на предприятието с изпълнителния директор Т.В.И. и започналото му изпълнение, считано от 1.04.20 г. В заповедта е посочено, че на ищеца следва да се изплатят и следните обезщетения, на основание чл.224 ал.1 от КТ за неизползван платен годишен отпуск съгласно чл.155 от КТ за 2020 г. 13 дни и на основание чл.20 ал.1 от КТ за неспазен срок на предизвестие от страна на работодателя. Тази заповед също е връчена на ищеца на 17.08.20 г.

С оглед гореизложеното настоящата инстанция приема, че са предявени иски с правно основание чл.344 ал.1 т.1 и т.2 от КТ за признаване на уволнението на ищеца за незаконно и неговата отмяна и за възстановяване на предишната му работа като „директор на клон“–клон –Троян в ОББ-АД-София.

В случая трудовото правоотношение на ищеца е прекратено на основание чл.328 ал.2 от КТ, поради смяна на ръководството-освобождаване на изпълнителния директор Я.Ж.Е.С. и сключване на нов договор за управление на предприятието с изпълнителния директор Т.В.И. и започналото му изпълнение, считано от 1.04.20 г. За да бъде законосъобразно уволнение на това основание, следва да се налице кумулативно следните предпоставки: трудовият договор да е сключен със служител от ръководството на предприятието, да е налице впоследствие сключен договор за управление на предприятието, прекратяването на трудовоправната връзка да е извършено след започване на изпълнението на договора, но не по-късно от 9 месеца, на управляващия предприятието да е поставен бизнес-задача/задачи/ с конкретни икономически показатели, която той трябва да постигне. Доказано в казуса е, че И. е служител от ръководството на предприятието, съобразно приложената длъжностна характеристика на „директор на клон“. Действително е сключен и договор за управление на ОББ-АД с Т.В.И. на 1.04.20 г. Трудовото правоотношение е прекратено на 17.08.20 г., т.е. в посочения 9 месечен срок от започване изпълнението на договора за управление. Представени по делото са и доказателства, че Т.И. е приела за изпълнение целите, поставени от г-н Я.С., приети с решение на Комитета по възнагражденията, т.5 протокол №1/1.04.20 г. като свои цели и програма.

Спор между страните по делото има по отношение на въпроса кой има право да прекрати трудовия договор с И., предвид факта, че договорът за управление, който е послужил за прекратяване на трудовото правоотношение на ищеца е сключен с Т.И., а подписаните заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение на И. са други изпълнителни директори С.Г. и К.д.М..

Настоящата инстанция споделя правните изводи на първата инстанция, а именно, че има вече сформирана практика по въпроса относно кръга на лицата, които разполагат с правото да прекратяват трудови договори на основание чл.328 ал.2 от КТ. В решение №152/15.06.2016 г. постановено по гр.д.№1104/2016 г. на ВКС е посочено, че има задължителна практика на ВКС, според която основанието за уволнение по чл.328 ал.2 от КТ е приложимо само при изрично посочената в тази разпоредба предпоставка-сключване на договор за управление на предприятието, следователно с това право разполага само изпълнителния директор, с който е сключен договор за възлагане на управление на дружеството. Приема се, че с този договор предприятието предава управлението на управител, който се задължава срещу възнаграждение да постигне на свой риск в договорен срок определен стопански резултат. За постигане на тази цел законът дава възможност на управителя да подбере и формира ръководен екип на предприятието, като освободи по своя преценка част от заварените служители на ръководството на основание чл.328 ал.2 от КТ. ВКС приема, че се касае за разпредба, която предоставя голяма свобода за прекратяване на трудово правоотношение /без мотиви и само по лична преценка/, поради което и тя следва да се тълкува стриктно, а не разширително.

Следователно след като в случая заповедта за прекратяване на трудовото

правоотношение не е подписана сот този изпълнителен директор, който е сключил договора за управление Т.И., то само на това основание поради липса на една от кумулативно дадените предпоставки на чл.328 ал.2 от КТ, уволнението следва да бъде признато за незаконно и следва да бъде отменено.

Предвид уважаване на главния сик по чл.344 ал.1 т.1 от КТ, следва да бъде уважен и вторият предявен иск за възстановяване на предишната работа на И.И., а именно „директор на клон“-клон –Троян в ОББ-АД-София.

След като третият предявен иск с правно основание чл.344 ал.1 т.3 във връзка с чл.225 ал.1 от КТ е нередовен, като нередовността не е отстранена и производството по делото следва да бъде прекратено, то съдът не следва да се произнася в този случай по възражението за прихващане на ОББ-АД.

Поради съвпадение на правните изводи на Ловешки окръжен съд с тази, изложени в атакуваното решение №260105/9.12.20 г. постановено по гр.д.№749/20 г. на Троянски районен съд същото следва да бъде потвърдено като правилно в частта, с която са уважени исковете по чл.344 ал.1 т.1 и т.2 от КТ, като е признато на основание чл.344 ал.1 т.1 от КТ уволнението на И. М. И. ЕГН ***** с адрес ***** извършено със заповед №ВЗ-3660/17.08.20 г. с която трудовото му правоотношение е прекратено на основание чл.328 ал.2 от КТ за незаконно и е отменено, на основание чл.344 ал.1 т.2 от КТ е възстановен на предишната работа, а именно на заеманата от него длъжност „Директор на клон“-клон Троян в централен клон-Ловеч на „ОББ“АД.

При такъв изход от въззивното производство ОББ-АД следва да заплати на адв.И.К. сумата 650 лв. за адвокатско възнаграждение на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА във връзка с чл.7 ал.1 т.1 от Наредба №1/9.07.04 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, а въззиваемият следва да заплати на въззивника на основание чл.78 ал.4 от ГПК сумата 312,75 лв. разноски по делото за ДТ и юрисконосултско възнаграждение съобразно прекратената част. В частта за разноските атакуваният съдебен акт, също следва да бъде отменен досежно присъдената ДТ за третия обективно съединен иск, тъй като ответникът е осъден да заплати ДТ от 104 лв, а при изхода от процеса, след като производството по делото е прекратено и е безплатно да ищеца-работник, то тя не следва да се присъжда.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА съдебно решение №260105/9.12.20 г. постановено по гр.д.№749/20 г. на РС-Троян в частта, с която на основание чл.344 ал.1 т.3 от КТ е осъдена „ОББ“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление ***** представлявано от П.Г.А. гл.изпълнителен директор и С.А.Г.-изп.директор да заплати на И. М. И. ЕГН ***** с адрес *****

сумата 91,16 лв представляваща обезщетение за оставането на ищеца без работа за един месец, считано от 18.08.20 г. след прихващане на възражението на ответника на сумата от 2 508,84 лв-. от сумата на исковата претенция в размер на сумата 2 600 лв. и ПРЕКРАТЯВА производството по делото.

ОТМЕНЯ съдебно решение №260105/9.12.20 г. постановено по гр.д.№749/20 г. на РС-Троян в частта, с която е осъдена „ОББ“ АД на основание чл.78 ал.1 от ГПК да заплати в полза на държавата по сметка на ТРС сумата 104 лв представляваща ДТ по оценяемия иск с правно основание чл.344 ал.1 т.3 от КТ.

ПОТВЪРЖДАВА като правилно съдебно решение №260105/9.12.20 г. постановено по гр.д. №749/20 г. на РС-Троян в останалата обжалвана част.

ОСЪЖДА „ОББ“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление ***** представлявано от П.Г.А. гл.изпълнителен директор и С.А.Г.-изп.директор да заплати на адвокат И.К. от ЛАК сумата 650 лв. за адвокатско възнаграждение на основание чл.38 ал.1 т.2 от ЗА във връзка с чл.7 ал.1 т.1 от Наредба №1/9.07.04 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

ОСЪЖДА И. М. И. ЕГН ***** с адрес ***** да заплати на „ОББ“ АД ЕИК ***** със седалище и адрес на управление ***** представлявано от П.Г.А. гл.изпълнителен директор и С.А.Г.-изп.директор сумата 312,75 лв. разноси по делото съобразно прекратената част.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщението му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____